

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph. D., v právní věci

žalobce: **M. T.**
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Jelínkem, Ph.D.
sídlem Dražkovice 181, 533 33 Pardubice

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 22. 9. 2023, č. j. MV-215164-15/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“) ze dne 22. 9. 2023, č. j. MV-215164-15/SO-2022, byla platnost povolení k trvalému pobytu žalobce zrušena podle § 77 odst. 2 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu (výrok I. žalovaného rozhodnutí) a dále byla žalobci podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta

30 dnů k vycestování z území, a to od právní moci rozhodnutí (výrok II. žalovaného rozhodnutí).

2. Žalobce napadl žalované rozhodnutí včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v níž uplatnil následující žalobní body.
3. Žalobce předně namítal, že žalované rozhodnutí obsahuje toliko neurčité tvrzení o nebezpečnosti žalobce, přičemž z něj nevyplývá, jaké konkrétní základní hodnoty společnosti měl žalobce ohrožovat, jakých vlivových struktur by měl být žalobce součástí, jaká by měla být role žalobce v rámci předmětných vlivových struktur, jaké separatistické tendence ve vztahu k České republice nebo Českou republiku ohrožující by měl žalobce podporovat, když sám uvádí, že se kulturně angažoval, a to pouze do roku 2020, jen v oblasti uznání a zachování rusínské kultury a jazyka, což nesouvisí se separatismem, nadto separatismem ohrožujícím bezpečnost České republiky. Žalobce je proto toho názoru, že žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť z něj nevyplývá objektivní, skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí žalobce pro bezpečnost České republiky a domáhá se přezkumu soudu právě ve vztahu k závažnosti utajovaných informací shromážděných žalovaným v jeho věci, na jejichž základě bylo žalované rozhodnutí vydáno. S ohledem na to, že nemá možnost prokazovat, že se utajované skutečnosti nestaly nebo že se odehrály jinak, domáhal se toho, aby se soud přímo seznámil s utajovanou informací a aby prověřil její věrohodnost, přesvědčivost a relevanci.
4. Dále žalobce tvrdil, že mu Obvodním soudem pro Prahu 1 v trestním řízení vedeném proti němu jako obžalovanému pro zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání byla uložena povinnost spočívající v zákazu vycestování. Dle žalobce žalovaný správní orgán tyto okolnosti zcela pominul, když žalobci uložil povinnost vycestovat ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, přičemž splnění této povinnosti by znamenalo porušení povinnosti stanovené mu soudem v trestním řízení, čímž by se dopustil maření výkonu soudního rozhodnutí. Mimo to, by žalobce neměl možnost uplatňovat v trestním řízení svá procesní práva a současně by tak byla způsobena újma zájmu České republiky na vedení spravedlivého procesu s žalobcem. Žalobce proto navrhl zrušení žalovaného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých skutkových zjištěních a na právním zhodnocení věci, zopakoval, že informace obsažené v utajované části spisu jsou z pohledu požadavků na přesvědčivost, relevanci a věrohodnost dostačující a připomněl, jak již uvedl v žalovaném rozhodnutí, že s ohledem na to, že byl žalobci uložen v trestním řízení zákaz vycestování, má žalobce možnost z důvodu trvajícího ozbrojeného konfliktu na Ukrajině efektivně řešit svoji pobytovou situaci jinými adekvátními prostředky podle zákona o pobytu cizinců [např. vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.
6. Soud přezkoumal žalované rozhodnutí, když utajované informace vedl odděleně od soudního spisu a neprováděl jimi dokazování (§ 45 odst. 3, 4 s. ř. s.), přičemž ve věci rozhodl bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Po přezkoumání žalovaného rozhodnutí, kdy soud s ohledem na existenci utajovaných informací jako podkladu pro vydání žalovaného

rozhodnutí nebyl vázán rozsahem žalobních bodů, dospěl soud k následujícím skutkovým a právním závěrům.

7. Ze správního spisu a z odůvodnění žalovaného rozhodnutí vyplynuly následující rozhodné skutečnosti.
8. Žalobci bylo vydáno povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců dne 14. 9. 2012 po pěti letech nepřetržitého pobytu na území České republiky. Žalovaný jako nadřízený správní orgán obdržel dne 25. 5. 2022 žádost Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, o převzetí řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 131 odst. 1 písm. a) zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Žalovaný současně obdržel v režimu utajení (stupeň „důvěrné“) v souladu se zákonem č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, písemnou informaci k osobě žalobce. Na základě této utajované informace žalovaný uzavřel, že žalobce představuje ohrožení bezpečnosti České republiky, neboť (str. 2 žalovaného rozhodnutí): *„Zjištěné osobní jednání žalobce bylo shledáno v jeho nežádoucí činnosti, z důvodu vytvoření vlivové struktury za podpory ze strany státní orgánů Ruské federace, která měla za cíl v zemích Evropské unie podpořit separatistické tendence, které jsou v rozporu s bezpečnostními zájmy České republiky, a existuje tedy důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.“*
9. Na základě uvedeného žalovaný uzavřel, že jsou splněny podmínky pro zrušení platnosti povolení žalobce k trvalému pobytu z důvodu ohrožení bezpečnosti státu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
10. Žalovaný se přitom s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2019, č. j. 9 Azs 81/2019, rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013-74) zabýval věrohodností, přesvědčivostí a relevancí poskytnuté informace. Uvedl, že informace obsahuje konkrétní popis jednání účastníka, stanovení jeho časového rámce, popis soustavnosti jednání, jehož se měl žalobce dopouštět v posledních letech, což zavdává důvod k předpokladu, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu i v budoucnu (str. 3 žalovaného rozhodnutí).
11. Jak již uvedeno shora, žalobce předně sporoval nekonkrétnost úvah žalovaného, na jejichž základě dovodil závěr o nutnosti zrušit trvalý pobyt žalobce. Krajský soud se proto zabýval tím, zda žalovaný dostál zákonnému postupu při rozhodování na základě utajované informace.
12. Základní povinnost správního orgánu dbát na ochranu bezpečnosti státu při vyřizování správní agendy, která mu je svěřena zákonem, je vyjádřena v čl. 1. ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky: *Zajištění svrchovanosti a územní celistvosti České republiky, ochrana jejích demokratických základů a ochrana životů, zdraví a majetkových hodnot je základní povinností státu.*
13. Dále je tato povinnost v oblasti cizineckého práva konkretizována v § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců: *Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.*
14. Na shromažďování podkladů v řízení o zrušení trvalého pobytu dopadají obecná ustanovení správního řádu.

15. Podle § 50 odst. 1 správního řádu platí: *Podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.*
16. Podle § 50 odst. 4 správního řádu platí: *Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*
17. Na zacházení s utajovanými informacemi dopadá speciální úprava zákona o pobytu cizinců.
18. Podle § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: *Písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí.*
19. Podle § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí: *Jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.*
20. Podle § 169m odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí: *Vyjde-li v řízení na základě informace nebo stanoviska policie nebo zpravodajské služby České republiky, které jsou utajovanou informací, najevo, že cizinec ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost, územní celistvost, demokratické základy, životy nebo zdraví osob, nebo vede-li tato informace nebo toto stanovisko k důvodnému podezření, že by cizinec mohl při svém pobytu na území tyto hodnoty ohrozit, v informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza nebo v odůvodnění rozhodnutí podle tohoto zákona se pouze uvede, že důvodem neudělení víza nebo rozhodnutí je ohrožení bezpečnosti státu. Pokud je správní orgán v řízení podle tohoto zákona povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, v odůvodnění rozhodnutí podle věty první navíc uvede úvahy, kterými se při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu stanoviska, řídil; obsah stanoviska však v odůvodnění neuvádí.*
21. K uvedené právní úpravě je třeba uvést, že s ohledem na zájmy ochrany bezpečnosti státu přistoupil zákonodárce ke koncepci právní úpravy správního řízení v pobytových věcech, která počítá s oslabením procesních práv účastníka řízení (cizince) v porovnání se standardním správním řízením, a to právě z toho důvodu, že jsou zde závažné informace, které vyžadují určitý stupeň utajení před samotným účastníkem řízení. Zákonodárce tak dal jasně najevo preferenci ochrany takových hodnot, jakými je bezpečnost státu. Tedy správní orgány a rovněž soud při soudním přezkumu zákonnosti žalovaného rozhodnutí v dané věci musí respektovat specifika tohoto správního řízení a s tím spojené modifikované nároky na obsahové náležitosti žalovaného rozhodnutí.
22. Z uvedené právní úpravy je přitom zřejmé, že žalovaný postupoval správně, jestliže vedl odděleně písemnosti obsahující utajované informace a tyto žalobci nepřístupnil. Tento postup je v souladu s § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V souladu s § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců pak žalovaný uvedl odkaz na utajovanou informaci, tuto jednoznačně identifikoval číslem jednacím a označením stupně utajení („důvěrné“). Pokud jde o úvahy a důvody, které byl žalovaný povinen uvést, i zde platí shora citované ustanovení § 169m odst. 2, 3 zákona o pobytu cizinců, přičemž žalovaný je zcela zásadně limitován tím,

že může uvést pouze okolnosti a úvahy v rozsahu, v němž nejsou kryty utajením, a jde-li o ohrožení bezpečnosti státu, pak právě tuto okolnost a přiměřenost dopadu rozhodnutí, nikoliv však konkrétní obsah utajované informace. Správní orgány tedy nemohou, mají zákonem zapovězeno, být ve svém odůvodnění takového rozhodnutí konkrétní tak, jak tomu je při odůvodnění standardního rozhodnutí. Tato skutečnost je však dána samotnou povahou řízení, resp. povahou podkladů pro vydání rozhodnutí a nemůže jít k tíži žalovaného správního orgánu. Správní orgán totiž musí při vytváření odůvodnění dbát na to, aby účel utajení informace nebyl zmařen. K míře obecnosti odůvodnění lze odkázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2022, sp. zn. I ÚS 2027/22 (bod 30): *„Jde-li proto o nyní posuzovanou věc, z napadených rozhodnutí se podává, že důvodem pro zamítnutí žádosti stěžovatele o vydání povolení k trvalému pobytu jsou jeho dlouhodobé kontakty s kriminálním prostředím. Jde sice o konstatování obecné, avšak nejde o odůvodnění, které např. toliko cituje zákonný důvod či ryze v obecné rovině odkazuje na zájem bezpečnosti České republiky či jiný veřejný zájem. Je třeba současně respektovat, že vychází-li rozhodnutí z utajovaných informací, rozsah jeho odůvodnění musí tuto skutečnost nutně reflektovat, jinak by byl účel utajení informací zmařen. Jinými slovy, sdělily by správní orgány stěžovateli jako neoprávněné osobě obsah utajovaných informací, postrádala by jejich ochrana utajením smysl. V tomto duchu ostatně rozhodl Nejvyšší správní soud i v rozsudcích sp. zn. 10 Azs 270/2021 a sp. zn. 10 Azs 521/2021, jakož i Soudní dvůr v rozsudku ve věci ZZ.*

23. Nejvyšší správní soud pak uvedl ve zmiňovaném rozsudku ze dne 4. 11. 2021, č. j. 10 Azs 270/2021-54: *„Rozhoduje-li správní orgán v pobytových věcech cizince pobývajícího na území České republiky na základě obsahu utajované informace [zde zamítnutí žádosti cizince o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky], má v každém případě povinnost seznámit cizince alespoň s podstatou důvodů, které z utajované informace plynou.“*
24. Tedy žalovaný měl povinnost seznámit žalobce s podstatou důvodů, pro které rozhodl o zrušení jeho trvalého pobytu. To, že tak učinil, je zřejmé jak z obsahu správního spisu (seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí) a z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, tak ze samotné žaloby, neboť žalobce si je na základě odůvodnění žalovaného rozhodnutí vědom toho, že jeho trvalý pobyt byl zrušen právě proto, že je považován za osobu, u níž bylo shledáno důvodné nebezpečí ohrožení bezpečnosti státu. To ostatně uvedl žalovaný výslovně na str. 2 žalovaného rozhodnutí, jak již bylo zmíněno shora: *„Zjištěné osobní jednání žalobce bylo shledáno v jeho nežádoucí činnosti, z důvodu vytvoření vlivové struktury za podpory ze strany státní orgánů Ruské federace, která měla za cíl v zemích Evropské unie podpořit separatistické tendence, které jsou v rozporu s bezpečnostními zájmy České republiky, a existuje tedy důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.“* Tento důvod přitom nelze označit za zcela obecný, neboť obsahuje konkrétní uvedení podpory státních orgánů Ruské federace, zařazení žalobce do vlivových struktur, tedy okolnost, že žalobce je, resp. byl v naznačeném směru separatistických snah, osobou s určitým vlivem na události, nikoli např. pouze sympatizantem. Jednalo se přitom o separatistické snahy, které nejsou v souladu s bezpečnostními zájmy České republiky. Dle názoru krajského soudu tak žalovaný uvedl důvod zrušení trvalého pobytu v dostatečně konkrétní míře, aniž by přitom zmařil účel utajované informace.
25. Odůvodnění závěru o hrozbě žalobce pro bezpečnost České republiky tak soud považuje za zcela dostatečné a přezkoumatelné. Soud proto uzavírá, že žalovaný správní

orgán dostál požadavkům zákona vysloveným v § 169m zákona o pobytu cizinců, tedy nelze souhlasit s žalobcem, že by žalované rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nekonkrétnost odůvodnění.

26. K posuzování obsahu utajované informace a k posuzování její výpovědní hodnoty dále soud odkazuje na právní názor vyslovený v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40: *„Žalovaný ani správní soudy sdělení zpravodajských služeb nepřezkoumávají v takovém rozsahu a takovým způsobem, který je ve správním soudnictví obvyklý. Judikatura nicméně zdůraznila, že byt' jde o podkladové akty, nemohou být zprávy zpravodajských služeb pouze vyjádřením názorů jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu zachyceného ve spise a soudem ověřitelného. Žalovaný i správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace, a její relevanci ve vztahu k bezpečnostnímu řízení.“*
27. To, že se žalovaný věrohodností, přesvědčivostí a relevancí utajované informace zabýval, je zřejmé z odůvodnění (str. 3) žalovaného rozhodnutí: *„Informace obsahuje popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušnou službou, popisuje konkrétní jednání účastníka řízení, včetně jeho přesného časového rámce, jednání je popsáno do detailu a působí tím věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací též přesvědčivě. Popisované jednání účastníka řízení je také relevantní ve vztahu k důvodu tohoto rozhodnutí, kterým je nebezpečí, které účastník řízení představuje pro bezpečnost České republiky a jejích obyvatel, a to tím, že směřuje proti nejzákladnějším hodnotám společnosti, které jsou chráněny trestním právem. Informace popisuje konkrétní jednání účastníka řízení, která jsou ve svém souhrnu schopna přivodit nebezpečí pro Českou republiku a její obyvatele. V informaci jsou uvedena konkrétní skutková zjištění. Informace popisuje opakovaná jednání účastníka řízení, kterých se měl v průběhu posledních let soustavně dopouštět. Tyto informace pak zavádějí důvod se domnívat, že účastník řízení by mohl ohrozit bezpečnost státu i v budoucnu. Komise konstatuje, že tato podtrhují pravdivost těchto údajů uvedených v informaci a nasvědčují věrohodnosti celé informace.“*
28. S ohledem na uvedené skutečnosti soud opakuje, že žalovaný správní orgán postupoval plně v souladu s platnou právní úpravou, která v §169m zákona o pobytu cizinců obsahuje omezení vztahující se na řízení, v nichž je rozhodnutí vydáno na základě obdržení utajované informace. Vyšší míra konkretizace v jeho odůvodnění by již vedla ke zmaření účelu utajení utajovaných informací. Pokud žalobce v průběhu správního řízení trval na výsledku svém a své manželky, pak je třeba dát za pravdu žalovanému, že v případě kdy je rozhodnutí postaveno na utajované informaci, nelze z povahy věci zjištěné skutečnosti konfrontovat s žalobcem či jeho manželkou, neboť by mohlo dojít ke zmaření utajení.
29. Žalobce v žalobě poukazoval na to, že nemá možnost prokazovat, že se utajované skutečnosti nestaly nebo že se odehrály jinak, proto se domáhal toho, aby se soud přímo seznámil s utajovanou informací a aby prověřil její věrohodnost, přesvědčivost a relevanci. Soud se s obsahem utajovaných skutečností, a to jak se získanými poznatky, tak s informací týkající se použitých metod a zdrojů seznámil a dospěl závěru, že tyto informace jsou důvěryhodné, relevantní a přesvědčivé, tedy že závěr žalovaného o reálné hrozbě žalobce pro bezpečnost České republiky je důvodný. Utajované informace sdělené bezpečnostní složkou jsou v tomto ohledu dostatečně konkrétní a určité, nelze uzavřít, že by závěr o hrozbě žalobce pro bezpečnost České republiky byl učiněn pouze na základě obecných

tvrzení. S ohledem na stupeň utajení informací není soud oprávněn vyjadřovat se ke konkrétním zjištěním, neboť by tím byl zmařen účel utajení shromážděných informací.

30. Vzhledem k tomu, že vyzrazení a zneužití utajovaných informací shromážděných v dané věci by mohlo způsobit újmu zájmům České republiky, jsou utajeny ve stupni „důvěrné“, a proto i z tohoto plynoucí omezení procesních práv žalobce ve správním řízení a následně v soudním řízení je legitimní. Soud přitom souhlasí se závěrem žalovaného správního orgánu, který byl již citován shora, totiž že utajovaná informace obsahuje popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušnou službou, včetně časového rámce a vyplývá z ní, že účastník řízení představuje hrozbu pro bezpečnost České republiky a jejích obyvatel, a to tím, že směřuje proti nejzákladnějším hodnotám společnosti, které jsou chráněny trestním právem.
31. Žalobce v žalobě uvedl, že byl do roku 2020 angažován v kulturní oblasti, kdy podporoval rusínskou kulturu. Tato jeho tvrzení však žádným způsobem nemohla vyvrátit či oslabit poznatky obsažené v utajovaných informacích. Jak již uvedeno, soud v daném typu řízení není oprávněn seznamovat žalobce s konkrétními důvody svých závěrů, toliko se může omezit na to, že přezkoumal věrohodnost, relevanci a přesvědčivost utajovaných informací. S ohledem na to, že soud postupoval podle § 45 odst. 3 s. ř. s., tedy rozhodl o znepřístupnění utajovaných informací a neprováděl jimi dokazování, není soudní přezkum omezen žalobními body, což je odrazem omezení procesních práv žalobce, který s ohledem na neznalost obsahu utajovaných informací nemůže pojmout veškeré relevantní námitky do žalobních bodů. K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, bod 26: *„Sedmý senát zdůraznil, že správní soud musí mít v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení. Soud je zde ve zvýšené míře než při „běžném“ soudním řízení garantem práva na spravedlivý proces, což vyžaduje i zvýšenou aktivitu soudu vůči postupu veřejné správy. Neměl-li by soud k takovým informacím přístup, o účinnou soudní kontrolu by se nejednalo, což by bylo nutno považovat za protiústavní stav: „Soud by totiž byl v takovém případě ve skutkové rovině ‚slepý‘, musel by se spolehnout pouze na správnost názoru zpravodajských služeb a přezkoumával by pouze procesní námitky.“* Dále Nejvyšší správní soud k rozsahu soudního přezkumu uvedl v rozsudku ze dne 19. 6. 2013, č. j. 3 As 63/2012 – 25: *„Vzhledem k tomu, že postavení účastníka řízení je v takových případech oslabené a tento do jisté míry ztrácí možnost hájit se, soud pak musí „suplovat“ procesní aktivitu účastníka a přezkoumat napadené rozhodnutí i nad rámec žalobních námitek (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 - 101).“*
32. Přitom však, jak opakovaně uvedl Nejvyšší správní soud, odůvodnění rozsudku nesmí zmařit utajení utajovaných informací, viz např. rozsudek ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/212-28: *„Vzhledem k tomu, že neznalost důvodů negativního rozhodnutí stěžovatele omezuje, či mu dokonce znemožňuje, aby proti rozhodnutí účinně argumentoval, je soud povinen zkoumat postup a důvody rozhodnutí v úplnosti, tedy i nad rámec uplatněných žalobních bodů. Zjištěné skutečnosti ovšem i soud musí v odůvodnění svého rozhodnutí popsat jen v těch mezích, aby nepopřel smysl ochrany utajovaných skutečností.“* Proto se nejedná o obvyklý soudní přezkum s obvyklými požadavky na obsah odůvodnění soudního rozhodnutí. Soud totiž přezkoumává, zda argumentace v napadeném rozhodnutí je založena na utajovaných informacích obsažených ve zprávě zpravodajské služby a zda je obsahem správního spisu a zda závěry z těchto informací vyvozené nejsou v rozporu se zákonem (viz usnesení

rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 6. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40). Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2013, č. j. 3 As 63/2012-25 se pak vyjadřuje k tomu, že nelze přezkoumávat pravdivost, ale důvěryhodnost, přesvědčivost a relevanci poskytnutých utajovaných informací: „*Správní soudy naopak nemohou přezkoumávat pravost a pravdivost podkladů poskytnutých zpravodajskou službou, ve kterých jsou předmětné utajované informace obsaženy (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 68/2008 - 101, a ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1 As 9/2011 - 70, oba dostupné na www.nssoud.cz). To však neznamená, že by soudy ve správním soudnictví nemohly zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevanci ve vztahu k předmětnému bezpečnostnímu řízení. V této souvislosti je nutné podotknout, že po zpravodajské službě není pro účely bezpečnostního řízení žádána nepochybná jistota o pravdivosti jí poskytovaných informací, nýbrž postačí, že závěry vyvozené ze skutečností obsažených ve zpravodajské informaci jsou zároveň jejich nejpravděpodobnějším vysvětlením (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 - 101, a ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012 - 28, oba dostupné na www.nssoud.cz).“*

33. Soud na základě relevantní právní úpravy a uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu v dané věci přezkoumal relevanci, přesvědčivost a důvěryhodnost utajovaných informací, přičemž dospěl k závěru, že utajované informace tyto atributy splňují a dostatečně odůvodňují závěr žalovaného, že žalobce je hrozbou pro bezpečnost České republiky. Pro úplnost soud dodává, že souhlasí rovněž s názorem žalovaného, že vydaným rozhodnutím není nepřiměřeně zasahováno do jeho soukromého a rodinného života, přičemž právo na udělení trvalého pobytu není ústavně zaručeným základním právem (viz usnesení ze dne 13. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1528/17: „*Ústavní soud předesílá, že právo na udělení trvalého pobytu nepředstavuje ústavně chráněné základní právo. Rovněž judikatura Evropského soudu pro lidská práva uznává nepopíratelné a suverénní právo smluvních stran Úmluvy kontrolovat vstup a pobyt cizinců na svém území (viz rozsudek ve věci Amuur proti Francii ze dne 25. 6. 1996, stížnost č. 19776/92, § 41). Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a při jeho hodnocení je třeba zvážit řadu faktorů. Požadavek na posouzení přiměřenosti vyplývá ostatně i z § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště).* Předně je totiž třeba chránit bezpečnost České republiky.

34. Dále je třeba připomenout, že žalobce tímto rozhodnutím žalovaného pozbyl nejvyšší pobytové oprávnění, avšak není mu bráněno v tom, aby ve lhůtě stanové k vycestování výrokem II. žalovaného rozhodnutí využil jiných pobytových prostředků zákona o pobytu cizinců, jak uvedl žalovaný v žalovaném rozhodnutí (str. 5, 10, 11). Namítali tedy žalobce, že nemůže vycestovat, neboť mu byl v trestním řízení uložen zákaz vycestování, pak nelze souhlasit s tím, že by žalovaný tuto okolnost v žalovaném rozhodnutí pominul. Žalovaný totiž výslovně uvedl (str. 11 žalovaného rozhodnutí): „*Jak je výše uvedeno, v rámci výjezdního příkazu má účastník řízení možnost požádat například o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území. Je zřejmé, že v případě účastníka řízení, který je státním příslušníkem Ukrajiny, na jejímž území probíhá ozbrojený konflikt, by v důsledku*

neudělení víza za účelem strpění nebyly přiměřené důvodu jeho neudělení.“ Vzhledem k tomu, že tento závěr žalovaného žalobce nijak nezpochybnil, nemůže obstát žalobní námitka, že žalobce je nucen vycestovat a konat v rozporu s uloženou povinností v trestním řízení a že je tak ohroženo jeho právo na spravedlivý proces, jakož i zájmy České republiky na vedení soudního řízení trestního za přítomnosti žalobce.

35. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud uzavřel, že žaloba nebyla důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle zásady úspěchu ve věci ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný a náhrada nákladů řízení mu tak nenáleží; žalovanému jako správnímu orgánu náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly [viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47: *„Běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, srov. judikaturu Nejvyššího správního soudu k svévolnému a účelovému uplatňování práva na podání žaloby u správního soudu (např. rozsudek ze dne 8. 3. 2012, čj. 2 As 45/2012-11, a rozsudek ze dne 26. 10. 2011, čj. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS“], proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.).*

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení usnesení). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 19. ledna 2024

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v. r.

samosoudkyně